

ת"פ 10949/09/13 - מדינת ישראל נגד ט ג

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 10949-09-13
01 פברואר 2015

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

ט ג

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - רחלי חג'ג'

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - דורון שטרן

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

1. ברישא הכרעתי אני מודיעה כי הנאשם מזוכה מעבירת גרימת הנזק לטלפון.

2. האישום הראשון המיוחס לנאשם הינה כי ביום 22/8/2013 ביקשה מ ג (להלן: "המתלוננת") מהנאשם, בעלה, שישמור על בנותיהם וזאת מאחר והיא יוצאת לחתונה, אולם הנאשם לא הסכים ואמר למתלוננת שתיקח את הבנות עימה. לאחר מכן, איים שלא כדן על המתלוננת בכך שאמר לה: "את לא יוצאת, היום זה יקרה, את לא תצאי". בהמשך, תקף אותה שלא כדן בכך שתפס בחוזקה בפרק כף ידה השמאלית. כשהיא הרימה מכשיר הטלפון כדי להתקשר לקח ממנה המכשיר השליכו לריצפה ושבר אותו תוך גרימת נזק במזיד לרכוש - עבירות בניגוד לסעיפים 382, 192 (ב) ו-452 לחוק העונשין.

בעקבות האמור באישום הראשון, שוחרר הנאשם בתחנת המשטרה בכתב ערובה לפיו נאסר עליו להיפגש עם המתלוננת למשך 15 ימים וכן, נקבע כי עליו לשהות בבית הוריו ברחוב *** ביוקנעם. ביום 30/8/2013 בשעה 01:15 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם לבית, כשביקשה המתלוננת מהנאשם שיעזוב את הבית, והתקשרה למשטרה בתגובה אמר

עמוד 1

הנאשם למתלוננת: "אל תגידי כלום למשטרה כי הם יעצרו אותי" וזאת בכוונה לשבש מהלכי משפט. בהמשך, ברח הנאשם מהמקום, בעשותו האמור לעיל, הפר הנאשם את ההוראה החוקית - עבירות בניגוד לסעיפים 287(א) ו-244 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ביום 31.8.13 בשעה 11:00 חזר להנאשם דירה נקש בדלת וביקש להיכנס אולם המתלוננת לא פתחה לו והתקשרה למשטרה. בהמשך, בשעה 12:51 התקשר הנאשם למתלוננת- עבירה של הפרת הוראה חוקית בניגוד לסעיף 287(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977.

3.א. **מטעם המאשימה** העידו: א ל (ע"ת 1), ש א (ע"ת 2), מ ג (ע"ת 3), **יסמין נוביק** (ע"ת 4), מ ב (ע"ת 5), מ א

ב. **מטעם ההגנה** העיד הנאשם.

4. עדותו של א ל (ע"ת 1):

ראש משמרת סיור בתחנת אשדוד. נקרא לסייע לשוטרת שלומית משק"ית ברובע ב'. הגיע למקום ברח' *** באשדוד. ראה למטה את השוטרת שלומית יחד עם זוג, כאשר בתחקור ראשוני של המתלוננת, היא אמרה שהייתה אמורה ללכת לאירוע משפחתי והתחיל ויכוח ביניהם כי בעלה לא הסכים, תפס לה את יד שמאל וזרק את הטלפון על הרצפה. שוחח עם הבעל והוא אמר שאכן היה ויכוח ועלה איתם לראות את הדירה ואיזה טלפון שבר. הדירה הייתה נקיה ומסודרת והיא הראתה לו טלפון לבן ישן עם שבר קטן, אך לא היה מפורק, ושאל אם היא רוצה להתלונן, היא אמרה שכן ועכב את הנאשם לתחנה ושלומית לקחה את המתלוננת לתחנה. שלומית היא מש"קית רובע ומטפלת בכל הקטע של סכסוכי שכנים, מגשרת של אותו רובע. ברגע שזיהתה שמדובר באלמ"ב, היא הקפיאה מצב עד שהגיע על פי הנהלים. נכון שבדוח המודיע היה הנאשם שהתקשר ל-100 ואמר שיש בעיה וזה לא נפתח כסכסוך. הוא ביקש סיוע אך ברגע ששלומית ראתה שזה אלמ"ב היא קראה לו. הדיווח שלו היה שיש בעיה עם הילדים, בני 5.5 ו-4.5. נכון שהגיע למקום ודיבר תחילה עם שלומית שהציגה בפניו את בני הזוג. ברגע שיש אלמ"ב כראש משמרת רוצה לשמוע את שני הצדדים. נכון שלא הזכירה איומים. הדבר היחידי שציין בדוח שתפס אותה ביד שמאל, משך אותה ביד משהו כזה וזרק את הטלפון. כאשר עלה לדירה היתה מסודרת, נקיה, ולא נראו סימני אלימות. לא צילם את הנזק בטלפון, מדובר במכשיר ביתי ישן, קווי, לבן מלוכלך מאוד והיה לו סדק בצד, לא יחס לשבר הזה חשיבות אלא על כך שהחזיק אותה ביד שמאל.

5. עדותה של ש א (ע"ת 2):

מש"קית של רובע ב'. בהתקבל האירוע, הגיעה למקום. סמוך לכניסה לבניין ב***, המתינו המודיע ביחד עם אשתו והבנות שלו. ניידת סיור נוספת, שוטר בשם אדיר הגיע למקום. לפני שא הגיע הפרידה בין שני בני הזוג, עשתה תשאול קצר של האישה לגבי מהות האירוע. למרות שהבעל היה המודיע לא דיברה איתו, אלא עם אשתו. בתשאול של האישה נאמר לה כי בעלה סירב לכך שתצא לחתונה ואחז בפרק כף ידה השמאלית. כמו כן, שבר את הטלפון בבית. בהגיעה ניידת סיור, בו אדיר לוי, ראש המשמרת, והסבירה לו את האירוע, יחד עלו לדירה. לא ראתה סימן כלשהו למריבה, הבית היה מסודר לחלוטין. עכבו את הבעל ולקחו את האישה. פנתה לאישה ולא למודיע כאישה אל אישה, יותר חשוב הפרדה של הצדדים. כשהגיעה, הוא היה במדרגות, והאישה היתה הכי קרובה אליה לכן ניגשה אליה קודם. נכון ששוטר חובר בדרך כלל למודיע אך חשה אמפטיה ראשונית כלפי האישה. לא קיבלה את התוכן המילולי של דיווח המודיע. לא ידעה שהבעל הוא המודיע. ידעה שמדובר בבעיה בין בעל ואישה בקיבוץ גלויות 6, זה הכל. קודם כל שוחחה עם

האישה. לא פנתה אליו מכיוון שהגיעה ניידת נוספת ועלו ביחד לדירה. מפאת הזמן הקצר לא ראתה לנכון לתחקר את הנאשם לשמוע את גרסתו. לא ידעה אם זה מודיע או מודיעה. באירוע אלמ"ב בדרך כלל האישה המודיעה. האישה היתה בכניסה עם הבנות ואוטומטית ניגשה אליה כדי לגונן. הנאשם הגיע מספר שניות לאחר מכן לאחר שירד במדרגות.

6. עדותה של מ ג (ע"ת 3):

נשואים 7 שנים. יש להם שתי בנות, בנות 6 ו- 4. ב- 22.8.13 הוא לא נתן לה לצאת לחתונה של בני משפחה שלה, גם הוא הוזמן ולא בא לו ללכת. ביקשה ממנו לשמור על הבנות, והוא לא רצה. והוא אמר שהוא גם רוצה לצאת. אמרה לו שתקח את הבנות לאחיינית שלה. הוא סגר את הדלת ואמר שלא יוצאים. הוציא את המפתח ואמר היום יקרה משהו בבית. ביקשה שיזוז, אבל לא נתן לה. רצתה להזיז אותו, והוא אמר לה לא לגעת בו. הוא תפס לה ביד, הוא אחז לה בזרוע שמאל וצעקה, פתחה חלון שישמעו אנשים בחוץ, עשתה עצמה מתקשרת למשטרה והוא לקח את הטלפון וזרק אותו והטלפון נשבר. ואז הוא התקשר למשטרה, הוא אמר שיש בעיות ושיקחו את הילדים. הוא הזמין אותם וירדה לפניו למטה עם הילדה הקטנה, השניה נשארה בבית. אז הגיעה שוטרת ובדיוק היתה מתחת לבניין, וכל השכנים יצאו. הגיעו 3 - 4 שוטרים, השוטרת שאלה אותה מה קרה, סיפרה שתפס אותה בזרוע וזה כאב לה. הוא עלה עם השוטרים ועלתה אחרים ואז הלכו למשטרה.

נתנו לו 15 ימים שלא יכול להיכנס לבית, הוא היה אמור לגור ביקנעם אצל הוריו, כמה ימים לא בא הביתה. ביום רביעי, יום ההולדת של הילדה הקטנה, הוא בא ודפק בדלת. הגיע בסביבות השעה 16:00. ב- 27.8 הוא דפק בדלת אבל לא פתחה. ב- 30.8 חזרה מחתונה, כאשר פתחה את הדלת הוא היה בבית, היה לו מפתח, זה היה אחרי חצות. הכניסה את הילדים, ביקשה שיצא, הוא יצא. ניסתה להתקשר אבל לא יכלה להתקשר כי היה לה בלגן בטלפון, הסתובבה עד 01:15 בחוץ ואחר כך באו משטרה, הוא עלה למונית והלך. הוא ידע שמתקשרת למשטרה בגלל זה הוא ברח. הוא אמר לה אל תתקשרי למשטרה כי יעצרו אותי. ב- 31.8, למחרת זה יום שבת בשעה 11:00, הוא שוב הגיע ודפק בדלת, ואז התקשרה למשטרה. לא מעוניינת להתגרש. רוצה שיגדלו ביחד את הבנות. ביום שהתלוננה אמרו לה שלא יחזור הביתה. רק ב- 30.8 כשהלכה להתלונן אמרו לה שהוא ביוקנעם. ביום שישי אמרו לה שיכולה להוציא צו הגנה. עכשיו הוא כבר חצי שנה בחוץ, גם הוא סבל וגם היא סבלה והחליטו שרוצים לחזור, לגדל את הבנות ביחד. נכון ששוטר שאל אותה אם מוכנה להביא את הבנות לתחנה כדי שישאלו אותן שאלות וסירבה. ביקשו ממנה רשות לערוך עימות ואמרה לא, סרבה. התעצבנה ולא רצתה בכלל לראות אותו. לשוטרת שהגיעה סיפרה שהחזיק לה ביד, סיפרה הכל. לא זוכרת מה אמרה לשוטרת. אמרה לה שכאבה לה היד. הוא אמר לה שלא תצא ושהיום זה יקרה. פחדה, גם הילדים פחדו. פתחה חלון וצעקה כדי שישמעו אנשים ויעצרו אותו. פחדה שיקרה משהו יותר גרוע. יכול להיות יותר גרוע, במקום רק לתפוס ולסובב את היד, יכול להרביץ לה ולא רצתה שיהרוג אותה מול הילדים שלה. אף פעם לא הרביץ לה, היה מפחיד אותה, אבל לא היה מרביץ. בפעם קודמת העידה שהוא מאיים עליה כל הזמן. נכון שבעבר העידה בבית משפט שהוא מאיים עליה ושלא תצא מהבית זו לא פעם ראשונה. לשאלה למה אם פוחדת ממנו עדיין רוצה אותו בבית משיבה גם בפעם הקודמת אמרה שהוא מאיים ומפחיד וזה לא אך לא כל הזמן חיה בפחד שיקרה משהו, ביום הזה פחדה שיקרה משהו. חצי שנה הוא כבר לא בבית. רוצה אותו חזרה כי רוצה לגדל את הילדים שלהם ביחד. הוא סבל, היא סבלה. עכשיו מתחילים טיפול. עובדת סוציאלית ברווחה הציעה שיעברו הליך זוגי. לשאלה אם לא התקשרה בפעם הזו למשטרה משום שזה לא היה ממש איום, וגם שתפס את היד זה לא היה כזה נורא משיבה נכון שלא חשבה שיצא משהו גדול. אמרה לו שירגע והוא זה שהתקשר למשטרה. רק התכוונה להפחיד אותו והרימה את המכשיר, לא רצתה באמת להתקשר. יותר מאוחר הוא הגיע עם השוטרים כדי לקחת את הבגדים שלו.

נכון שב- 30.8 פתחה את הדלת וראתה אותו בבית. נכון שב- 27.8 הוא דפק ביום הולדת. אמרה למשטרה הכל, ביום שישי. לגבי 27.8 הזכירה את זה רק היום.

אם במשטרה רק מסרה על ה- 30 ו- 31 ולא על ה- 27- יכול להיות על תאריך לא אמרה. סה"כ הגיע 3 פעמים, פעמיים דפק בדלת ופעם אחת מצאה אותו בבית. דפק בדלת ולא נכנס עם מפתח כי הייתה בבית וסגרה עם מפתח. התקשרה למשטרה, גם בשבת, באותו יום לפני שהגיעו הוא ברח. כשהיה בתוך הבית הוא אמר שבא לחפש את הטלפון שלו. ראתה אותו בבית פחדה וירדה. שכנה שמעה את הצעקות, שמה מרים, היא רק שאלה אותה מה קרה ואמרה שיש בעיות בבית. מרים לא דיברה איתו. הוא היה ליד מונית ולא יודעת אם דיברו. באותו יום הייתה מבולבלת, יכול להיות שדיברה איתו. ביום שישי בבוקר הנאשם הלך אליה ודיבר איתה. גם המשטרה אמרו וגם השכנה מרים אמרה לה שהוא היה בבית שלה. מרים שכנה טובה, כמו אמא שלה, עוד לפני שהתחתנה עם הנאשם. כששאלה מה קרה אמרה לה שיש בעיות בבית. למרות שמרים שכנה וחברה טובה כבר יותר מ- 15 שנה לא רצתה שתדע. גם עכשיו מרים דואגת לה. לא סיפרה למרים כלום. עוד לפני שהמשטרה הגיעה, הנאשם לקח מונית ונסע. הגיעה עם הילדים בשעה 00:05 ירדה למטה ועד 01:15 הייתה בחוץ.

7. עדותה של יסמין נוביק (ע"ת 4):

חוקרת בתחנת אשדוד, למעלה משנה. ב- 22.8.13 בצעה פעולות חקירה. גבתה הודעה מהנאשם. אשתו של הנאשם התלוננה שהוא נעל אותה בבית ותקף אותה ומסרה שזה כבר תקופה ממושכת הוא מקנא לה. היא אמרה שתקף אותה, זרק עליה את הטלפון, נעל אותה בבית, לא נתן לה לצאת, והיא נאלצה לפתוח את החלון. לא קראה את העדות בחוץ. היא פתחה את החלון וביקשה סיוע. חקרה את החשוד על תקיפת בת זוג. מסר מרצונו הטוב והחופשי, וענה לה לשאלות, הוא יודע שהייתה לו זכות להתייעץ עם עו"ד, והוא לא רצה להתייעץ עם עו"ד וציינה זאת בגוף ההודעה. אין לה מושג למה לא רוצה להיוועץ עם עו"ד. באישור של קצין תורן שחררה את הנאשם בערבות והטופס שמציג בפניה מולא על ידה. הוא הורחק לבית הוריו ביוקנעם. היא חוקרת כבר 4 שנים, ובתחנת אשדוד מעל שנה. עובדת בצוות אלמ"ב. באותו יום הייתה חוקרת תורנית. הנאשם התקשר למשטרה והוא רצה להתלונן, נידת הגיעה לשם ולפי דוח הפעולה, הם החליטו שהוא יעצר בגלל הנסיבות שהיו בבית. גבתה עדות מהמתלוננת. הנאשם לא התלונן, הוא הזמין נידת. האישה לא חשודה בעיניה. היא אמרה להם שנעל אותה בבית וזרק את הטלפון. קראה את דוח הפעולה והחליטה לגבות ממנה הודעה. לאחר מכן גבתה מהנאשם הודעה. שתי ההודעות נגבו בעברית. הנאשם מדבר יפה מאוד עברית. גם האישה לא נעזרה במתורגמן. הנאשם לא מסר על עבירה כלשהי מצידה, הוא מסר שהיא רוצה להתאבד. החליטו לקחת קודם עדות מהאישה כדי להבין מה קרה. השוטרים במקום הבינו שהייתה עבירה מצידו, אז לקחה עדות מהמתלוננת. זוכרת שהייתה עם ילדים קטנים עד שעה מאוחרת. בגלל זה הנאשם הורחק. הוא לא נעצר, על פי החלטה של קצין תורן. מילאה לו כתב ערובה עם אותם תנאים והקריאה לנאשם את התנאים המגבילים, מסבירה לכל אחד על מה הוא חותם. אמרה לו שצריך להתייצב בכל זמן שיוזמן, שהוא מורחק, אומרת לו מתי יכול לחזור. נתנה לו לקרוא את זה והוא חתם על זה. הוא יודע עברית אם לא-הייתה מזמינה מתורגמן.

נאסר עליו ליצור כל קשר בכל דרך שהיא או להיפגש עם אשתו. נכון שאין מניעה שיכנס לביתו באשדוד כשאשתו לא נמצאת. המטרה היתה רק שלא יפגוש את אשתו.

8. עדותה של מ ב (ע"ת 5):

א. בהודעתה במשטרה (ת/3):

גרה בביתה כבר 35 שנה. לפני 14 שנה הגיעה שכנה חדשה, בחורה אתיופית. כשבאה לגור באה לבד עם ילד קטן וריחמה עליה והתנהגה אליה כמו לבת שלה, עם השנים התחתנה וחשבה שהכל בסדר איתם. אבל בחמישי האחרון,

בשעה 01:30 לפנות בוקר, התעוררה משינה ושמעה צעקות בחוץ, הלכה לחלון וראתה את בעלה של המתלוננת, צועק לה לרדת אליו, לא הבינה מה רוצה ממנה ואז ראתה את המתלוננת עומדת לא רחוק ממנו ליד מעבר החצייה כשהיא מדברת בפלאפון והבינה שמשהו לא בסדר וירדה למטה, שאלה אותו מה קרה ואמר לה, את כמו אמא בשבילה, תעלי אותה לבית. שאלה אותו מה קרה ומילמל כלום כלום ואז הלך מהמקום. בכל הזמן הזה המתלוננת דיברה בפלאפון, לא יודעת עם מי. כשהלך, סיימה לדבר, ושאלה אותה מה קרה ואמרה לה שיש בעיות ביניהם ואז אמרה שחייבת לעלות לבית כי הילדים לבד וכל אחת עלתה לביתה. למחרת, ביום שישי, שטפה את הבית ופתחה את הדלת וראתה את הנאשם בדרך לבית שלו, עצר לידה ואמר לה שלום ושאלה אותו מה קרה אתמול ואמר שיש לו בעיות עם אשתו ולא יודע מה לעשות, אמרה לו שאם יש בעיות שיטפלו בהם ואז אמר שהבעיות בגלל שאשתו פרמיטיבית והוא מודרני ומלומד. שמה לב שהוא שתוי כי היה לו ריח חריף של אלכוהול מהפה שאלה אותו אם שתה וענה שלא שותה בכלל ואז אמרה לו שרואה שהוא שיכור ואז התחיל לבכות וביקש להכנס אליה הביתה, הכניסה אותו והכינה לו כוס קפה וישבו לדבר ואז סיפר שלדעתו היא לא מטפלת בילדים, אמרה לו שרואה שהיא מטפלת מצויין בילדים ואז אמר שבגלל שהיא כמו אמא בשבילם שתדבר איתה שתסכים לקבל אותו בחזרה אמרה שאין בעיה ואז אמר שאם היא לא רוצה אותו שאין בעיה, יקח את הילדים ויטפל בהם. ואז שאל אם יוכל לאכול אצלם הערב ואמרה לו שמצטערת שמוזמנת לחברים, הוא אמר בסדר יצא מהבית ואמר שלא תשכח לדבר איתה. כשיצא מהבית שלה ראתה שעלה למעלה לכיוון הבית שלו, כבר לא ראתה אותו, סגרה את הדלת אחריו וזה מה שהיה. יכול להיות שבדרך התחרט וירד חזרה למטה, לא ראתה, הכל יכול להיות. המתלוננת לא אמרה לה שהיה אצלה בבית אבל היום בבוקר המתלוננת צילצלה אצלה בדלת ואמרה שמבקשת סליחה על הבלאגן שהיה ביום חמישי, אמרה שזה בסדר ואז היא אמרה שיש לה בעיות עם בעלה ושהוא כל הזמן מנסה ליהכנס לבית ושהיא מאוד מפחדת, אמרה לה שאם מפחדת שתטפל בעניינים שלה. לא אמרה לה למה היא מפחדת ממנו ואיך מנסה ליהכנס, היו לה אורחים מקנדה ולא היה לה זמן לדבר הרבה ולכן לא יודעת הרבה פרטים.

ב. בעדותה בביהמ"ש:

התקשרו אליה הביתה ואמרו לה שצריכה לבוא לבימ"ש ואמרה לא יכולה בשביל מה תלך לבימ"ש כי הם בני זוג שרבו ביניהם והיא ביחסים טובים עם שניהם ולא רוצה להתערב לטובת אף אחד. לא מוכנה להעיד, לא יכולה, כולה רועדת. לא עושה לה טוב.

זוכרת שהבן אדם העיר אותה בשתיים בלילה ואומרת מי קורא לי בשעה כזו? ופותחת חלון ורואה אותו למטה בכביש, גרה בקומה ראשונה, וקרא לה מ מ, פותחת חלון והוא אומר לה בואי קחי את אשתי הביתה ואמרה מה לי ולה. פחדה ומטוב לב שלה שמה עליה חלוק וירדה בלילה וחשבה שקרה לה משהו, אמרה מה קרה ורואה את שניהם בסדר מדברים, והיא אמרה לה שום דבר, תעלי הביתה ומצטערת, והיא עלתה הביתה. אחרי יום יומיים הוא בא אליה. הבית היה פתוח ואמר מצטער שהערתי אותך. רצה לדבר איתה ואמר שאוהב אותה ושהסתכסכו קצת ואוהב את הילדים שלו, ואמרה שינסו לחזור ועשתה לו קפה ואמרה לו הכל יירגע ויהיה בסדר, והוא הלך הביתה. כשהוא יצא סגר את הדלת. ואחרי יומיים בא שוטר ואמר ששמע שהוא בא אליה לשתות קפה, ואמרה נכון והוא אומר לה איך הם בבית והוא הרים עליה ידיים? אמרה שלא יודעת ורואה אותם שלום שלום ומחבבת את שניהם ואין לה שום דבר איתם. לא זוכרת באיזה יום גבו ממנה את ההודעה. הוא בא לשתות אצלה קפה ביום שישי למחרת היו לה אורחים מצרפת. זוכרת שאמרה לו שהוא לא יכול להישאר אצלה יותר כי מגיעים אליה אורחים. ביום שישי כשדיברה איתו הוא היה לחוץ אך לא היה ריח. הוא היה בוכה ואמרה לו שלא רגילה לראות אותו ככה. אמרה לשוטר, אל תכניס אותי לדברים האלה, לא אמרה לשוטר שהיה לו ריח של אלכוהול. הוא אף פעם לא היה שותה, רואה אותו שלום שלום אבל אף פעם לא היה שיכור, אנשים טובים בסדר. הוא סיפר לה שהוא אוהב את הילדים, אמר שלא צריך להיות בבית. פנה אליה כי היא שכנה ומנסה לעזור להם. הוא אמר לה שאוהב את הילדים ורוצה לחזור הביתה. הוא רצה שתדבר איתה ואמר רק את יכולה לשכנע אותה ואמרה לו שלא רוצה להתערב בדברים האלה.. לא יודעת לאן הלך, פתחה את הדלת, הוא יצא וסגרה את הדלת.

לא זוכרת עכשיו אם עלה למעלה, לא יודעת. לא קוראת עברית טוב. אמר לה לחתום והוא אמר אין לך מה לדאוג, פשוט עזרת להם. לא יודעת על מה חתמה. הוא אמר שתחתום שהוא העיר אותה בלילה. השוטר המציא, לא יכולה להגיד דבר שלא ראתה. ראתה אותו ככה בוכה, ואמרה לו מה יש לך מה קרה? שתית עשית משהו? והוא אמר לא. שאלה אם שתה כי ראתה אותו מבולבל ולא רגילה ורגילה להגיד לו שלום בוקר טוב ופתאום הוא בא ומספר לה על הילדים ובוכה, ממש כאב לה. כשהמתלוננת באה אליה הביתה היא אמרה לה סליחה שהעיר אותך בלילה, סליחה אם הפריע.

היא אמרה שיש בעיות איתו ושהיא מפחדת ממנו. מעולם לא ראתה את האיש הזה שיכור או תחת השפעת אלכוהול. המתלוננת לא אמרה לה שהוא שותה. עד אז לא ידעה כלל שיש להם בעיות. לפעמים היתה פוגשת אותם עם הילדים, שלום שלום. אולי פעם בכמה חודשים עולה אליהם. פעם אחת אמרה לה שלא נראית טוב, והיא אמרה שהוא לא עובד, ואמרה זה יסתדר זה לאט לאט, היא בקושי מדברת. זו לא אישה שאפשר לשבת ולהעלות שיחה. אף פעם לא עלה חשד אצלה שקורה שם משהו לא טוב, שהוא יכול להיות אליים.

צעק לה באחת בלילה שמה חלוק וכשירדה, ראתה אותם מדברים בכביש. הוא היה ליד מונית והיא הייתה בכביש. הוא היה לבד. היא אמרה שהייתה באירוע והוא קצת כועס. עלתה לבית שלה והוא עלה למונית. כשהוא בא אליה ביום שישי הוא אמר שיש בעיות. בדיוק פתחה את הדלת, בסיום השטיפה ופתאום רואה אותו עולה, הוא אמר לה שלום ביקש לדבר. אמר שיש בעיות ולא יודע מה לעשות. הוא אוהב את הילדים וקשור. נראה לה לחוץ ובוכה. כאב לה לראות אותו בוכה, ואמרה לו בוא תיכנס תשב.

השוטר במשטרה לא הקריא לה, כתב. אמרה שלא רוצה לחתום כי לא רוצה להתערב ולהיכנס לדברים האלה, אז אמר לה שאין שום דבר, אין מה לדאוג. צריך חתימה רק בגלל שאומרת שהעיר אותה בלילה ובאותו יום בא לדבר איתה. לא הקריא בפניה שהיה ריח של אלכוהול ונראה שיכור, רק אמרה שהיה מבולבל. לא היה ריח חריף. לא היה שיכור, היה מבולבל. ישב איתה ושתה קפה. סיפר לה על הבעיות עם הילדים, שהיא לא אמא מספיק טובה, אמרה שמצטערת, לא יכולה עוד לשבת, כי יש לה אורחים. שיחה של כמה דקות, אם היה שתוי לא יכלה לנהל שיחה כזו, על הילדים. לא ראתה אותו בתוך הדירה שלו, לא יודעת לאיפה הלך.

העדה הוכרזה עויינת והתביעה מבקשת להגיש אמרתה במשטרה.

9. עדותו של משה אדרי (ע"ת 6):

בתאריך 2.9.13 העיד גובה ההודעה של מ ב על כך שהעדה מסרה דברים שהיא ראתה מרצונה הטוב והחופשי וחתמה בסוף ההודעה. האירוע לא זכור לו. לא היה החוקר בתיק, נתבקש לסייע לחקירות ממשטרת אשדוד. מניח שהיא לא יכולה הייתה להגיע ולכן העדות נגבתה בביתה. מדובר באישה מבוגרת. היא שיתפה פעולה איתו. אם היא אמרה שלא הקריא לה את ההודעה, ושהיא אמרה לו שהיא לא רוצה לחתום-בסוף ההודעה כתוב שההודעה הוקראה לה ואושרה על ידה כנכונה בחתימת ידה ואם היא אישרה שזו אכן החתימה שלה על גבי שלושת הדפים אז לא נכון מה שהיא העידה. אם היא אמרה שהחתימה רק על כך שהוא עשה רעש והעיר אותה באמצע הלילה ושלא מעורבת בתיק, משיב שלא הטעה אותה לחשוב שהיא לא צריכה להעיד. מדובר בהודעה מפורטת על גבי שלושה עמודים. אם היא טוענת שהנאשם לא היה שיכור ולא היה לו ריח של אלכוהול, כמו שצוין בהודעה, זה ממש לא נכון. היא לא רק אמרה את זה אלא היא פרטה בשורה 25 שהיא שאלה אותו אם הוא שתה והוא השיב בשלילה. לשאלה אם היא העידה שהוא נראה לה מבולבל, ולכן שאלה אותו אם הוא היה שתוי, משיב, ממש לא.

10. גרסת הנאשם (ע"ה 1):

א. בהודעתו במשטרה (ת/1):

הבין על מה נחקר, לא רוצה עורך דין, קודם כל רוצה שתשמע אותו, התקשר למשטרה ורוצה להגיש עליה תלונה. נשואים שבע או שמונה שנים. יש להם שתי בנות משותפות והיחסים ביניהם לא טובים, היא לא מקשיבה למה שאומר לה. לא מסתיר שום דבר, יכולה לשאול את מי שרוצה. כל יום חמישי יש חתונה בקהילה שלהם ואמר לה שילכו לחתונה של מי שהיה בחתונה שלהם אבל אומרת שלכל חתונה היא צריכה ללכת. לא משנה מי זה העיקר שקיבלה הזמנה. מנסה להסביר לה שצריך לקבל את הפרנסה שלהם ולגדל את הילדים שלהם ולחיות את החיים שלהם אבל, היא מתעקשת ללכת לכל מי שנתן לה הזמנה ובאמצע החודש כבר נגמר הכסף. היום היה אותו דבר, היא רצתה ללכת לחתונה ולא רצה שתלך. הסביר לה שיש עוד תשלומים של ארנונה, חשמל ומים לשלם ולא חייב ללכת למי שלא בא לאירוע שלו. אמר לה שאם היא הולכת שתיקח את הילדים איתה אז היא לקחה את הטלפון של הבית ואמרה "אני מתאבדת" וזרקה את הטלפון על הרצפה והטלפון נשבר. הרימה אותו ושמה אותו על השולחן. לא עמד ליד הדלת, לא נעל או לא הסכים שתצא מהבית. היא אמרה אני מתאבדת וברחה בחוץ, התקשר למשטרה והמשטרה ראו אותה למטה עם הילדים. הוא לא נעל שום דלת, איך היא יצאה? לא אמר לה שום דבר, לא אמר "היום יקרה משהו". היא שברה את הטלפון ויצאה מהבית, עשה צבא, למד, לא חסר לו כלום. היא לא רוצה אז עדיף להתגרש. רק חיבק את הילדה שלו ציחניש. לא מעשן ולא שותה, מבקש שאם עוצרת אותו רוצה לקחת דברים שלו מהבית ואם לא- שתתן לו צו הרחקה וילך להורים שלו ביוקנעם. זה כבר פעם שנייה שמתלוננת עליו. זוכה במשפט בפעם הראשונה. היא שיקרה בהכל אבל לא מוכן שהיא תהרוס לו את החיים, נגמר הסיפור, שתעשה מה שבא לה. הילדות לא יודעות מה כל הריב היה באתיופית והן לא מבינות אתיופית. אשתו לא פתחה את החלון בסלון וצעקה, היא משקרת. כל המטרה שלה היתה ללכת למסיבה וזהו, חוץ מזה לא היתה לה שום מטרה. לא מקנא לה. היא רוצה להתגרש שתתגרש, לא יכול לסבול את ההתנהגות הזאת, אי אפשר ככה. אין לו נשק, לא שתה היום אלוהול ולא שותה אלוהול ב"כ. לא תקף אותה בעבר. לא אמר לאשתו "זה היום האחרון שלנו, אנחנו נפרדים", אשתו לא תקפה אותו, היא רק זרקה את הטלפון. אין לו מה להוסיף, ההורים שלו גרים ביוקנעם.

ב. בהודעתו השניה במשטרה (ת/4):

מבין במה הוא חשוד. לא הגיע לבית של אשתו בתאריך 30/8/2013 ולא נכנס. אין לו מפתח, זה בעיקרון הבית שלו, לא נכנס אליו. לשאלה אם אשתו המציאה השיב, כן, היא הגיעה להתלונן, לא מאמין, סומך על אשתו. לא אמר לאשתו שבא לקחת פלאפון, לא היה בבית. לא דפק ב-31/8/2013 בבית של המתלוננת, לא דפק לה בדלת, לא משקר, לא מאמין שתתלונן עליו, היא לא מפחדת ממנו, הוא התלונן עליה, יש תלונה שהגיש והרחיקו אותו ממנה.

ב. בהודעתו השלישית במשטרה (ת/5):

מבין במה הוא חשוד, יש לו עורך דין, אמרו לו שיש לו צו הרחקה אבל לא אמרו לו שזה מאשדוד, גם לא הסבירו לו ולא יודע מה כתב בו. אמרו לו שאסור לו להתקרב לאשתו. לא דפק ביום שבת בדלת שלה, היא משקרת. לא יודע אם התקשר אליה, יכול להיות נלחץ לו, לא התקשר, לא יודע. לא זוכר שהתקשר לאשתו ב-31/8/2013, אם יש שיחה יכול להיות שנלחץ לו בפלאפון, אבל הוא לא התקשר. לא יודע איך נלחץ, זה מה שהיה. לא דפק בדלת ולא התקשר.

ג. בעדותו בביהמ"ש:

היה אירוע לאשתו. בקהילה שלהם יש הרבה אירועים בימי חמישי. אמר לה כל יום חמישי מוציאים כסף והולכת לחתונה ולכן אמר לה שלא תלך. אמרה לו שהיא הולכת. היא התעצבנה כי אמר לה שהיא לא יכולה ללכת אבל אם היא כן הולכת תלך עם הילדים. יש להם חובות, ארנונה, מים, הכסף לא מספיק. התכוון שהיא תתמודד עם הילדים, אין מה לעשות, לא יכול לשלם. אין להם אפשרות להתמודד, כל יום חמישי היא זורקת כסף ואין להם תקציב לזה. ואז היא התעצבנה, שברה את הטלפון, הרימה את המכשיר וזרקה מעצבים. לקח את הטלפון, שם על השולחן ואז היא יצאה והתקשר למשטרה ובאו ולקחו אותו. התקשר למשטרה כי היא יצאה לשעה וחצי שעתיים ולא חזרה. נשאר עם הילדים, לא הייתה לו ברירה והתקשר למשטרה שיעשו משהו. למי יפנה? לא התקשר כדי שהמשטרה תיקח את הילדים, כדי שיביאו אותה. פחד שיקרה לה משהו באזור שלהם. בסוף היא לא הלכה לאירוע. לא יודע לאן היא הלכה. היה למטה, השוטרים הגיעו, לקחו אותו לבד ואותה לקחו. היא הלכה עם המשטרה. אם מסרה במשטרה שנעל עליה את הדלת ומנע ממנה לצאת, זה לא נכון. אם היא מסרה שתפס לה ביד - זה לא נכון. אם אומרת שאמר את לא נוגעת בדלת, זה לא נכון. עובדה שהיא יצאה. לא שתה אלכוהול, חזר מהעבודה. חקרו אותו במשטרה ואמרו לו אל תתקרב אליה, אבל לא אמרו לו אל תתקרב לבית, לא אמרו אל תתקרב לבניין, לא אמרו צו הרחקה, רק אמרו לו לא להתקרב אליה. לא חזר לבניין, אבל זה אזור ב', אזור המרכז ויכול להיות שהיא ראתה אותו באזור. אם היא אומרת שהגיע אחרי זה הביתה, ונכנס לתוך הדירה שלה, זה לא נכון. אם היא אומרת שבפעם אחרת נקש בדלת כדי להיכנס, זה לא נכון. לא היה לו צו הרחקה ולא שום דבר. לא יודע לקרוא, לכתוב וסתם החתימו אותו. הוא רק אמר לו לא להתקרב אליה וזהו, ולא התקרב אליה. לא אמרו לו במשטרה שצריך לגור אצל אמא שלו ביוקנעם, לא אמרו לו שלא יכול לגור בבית 15. כל מה שאמרו לו לא להתקרב לאשתו. יודע שצו הרחקה זה לא להתקרב לבית, הבעיה, הם לא נתנו לו שום נייר, אמרו לו לצאת ולא להתקרב אליה. ההורים שלו גרים ברח'***, יוקנעם. לא אמר למשטרה, אולי שאלו אותה, שעה-שעתיים נעלמה, ופחד והתקשר למשטרה שיאתרו אותה. אם היא אמרה שהיא רצתה להתקשר ואז לקח את המכשיר וזרק זה לא נכון, לא זרק שום פלאפון. היא התעצבנה וזרקה.

למד באתיופיה, אבל עשה צבא כאן. הגיע בגיל 21, למד באולפן, לא יודע לקרוא טוב. הגיע בגיל מבוגר. 9 שנים למד באתיופיה. בצבא היה בחיל האוויר, תידלק מטוסים. אם יתן לו לקרוא משהו לא כל כך יצלח. מפנה אותו לשורה 23 בהודעתו, כתוב כאילו אמר תוציא לי צו הרחקה ואלך להורים שלי לא אמר את זה. לא הסבירו לו על מה חתם. אם אומר שגם בהודעה נוספת, ת/4, שורות 41 - 42 אמר: "יש תלונה שהגשתי והרחיקו אותי ממנה" ממנה, לא מהבית. אמרו לו אל תתקרב אליה, ולא מתקרב אליה. מפנה אותו לשורה 13 בהודעה האחרונה, ת/5, שורות 12 - 13, "מה יש להגיד על האשמות נגדי" "אמרו שיש צו הרחקה, אבל לא אמרו לו מאשדוד..." משיב שכאן שמע שיש צו הרחקה. אמרו לא להתקרב אליה. לא קיבל ליד שום צו. בכלל לא הגיע לבית שלה. השכנה אמרה ש-15 שנה היא חברה של אשתו, אולי היא מפלילה אותו. השכנה אמרה שהיא לא יודעת לכתוב ולקרוא והשוטר החתים אותה.

לשוטר אמר שסיים את העבודה ויגיע. סיים את העבודה בשעה 17:00 והלך. היה בעבודה ואמר לו שיבוא בערב. אם אומר שב-30.8 התקשר אליו וחזר לאשדוד והלך לאשתו משיב בכלל לא יצא מאשדוד. אם אומר שב-30.8 הגיע לאשתו ולא נעצר וכי מרי ראתה אותו זה לא נכון. בכלל לא זכור לו שהיה בבניין ודיבר עם מרי.

לא נכון שאמר היום זה יקרה ושלא תצא. לשאלה לא תקף את המתלוננת ותפס אותה בפרק יד שמאל בחוזקה. לא הגיע ב-30.8 לאשתו ואמר לה "אל תגידי כלום למשטרה, כי יעצרו אותי". לא הגיע - 31.8 לביתה, דפק וביקש. לא התקשר אליה באותו יום אולי נלחץ בטעות.

11..דו"ח פעולה של שוטר ברגר (ת/6):

המודיעה מדווחת על כך שלבעלה יש צו הרחקה מהבית וכרגע הוא דופק לה בדלת, מאוד מפחדת, מבקשת משטרה. הגיעו למקום, שם חברו למתלוננת שסיפרה שבעלה עזב בטרם הגיעו ואין לה מושג לאן. דפק על דלת דירתה כאשר יש לו צו הרחקה, ציינה שמאוד פוחדת וחוששת מבעלה ואין זו פעם ראשונה שמפר צו הרחקה. מציינים שהמודיעה לא מעוניינת בהגשת תלונה, ציינה שהגישה אתמול, ניסו לשכנעה להגיש אך ללא הצלחה.

12. מזכר של השוטר יניב ששון (ת/7):

ב-30/8/2013 חייג לפלאפון של הנאשם וזימן אותו לחקירה מסר שהוא ביוקנעם וניתק את הפלאפון. חזר שוב לנאשם ואמר לו שמדברים מהמשטרה ושלא ינתק, ביקש את הכתובת של בית הוריו ואז מסר שהוא בדרך לשם ומה רוצה ממנו אמר לו שצריך אותו לחקירה, הנאשם אמר לו ששונה קפה ואין לו זמן אליו, מסר לו שלא יחפש צרות ושיענה יפה ואמר שיקח מונית ספיישל ויגיע תוך שעתיים, כששאל שוב היכן נמצא סרב לענות על השאלה.

13. מזכר של השוטר יצחק שוורץ (ת/8):

ב-25/8/2013 התקשר למתלוננת שאל אותה מה המצב איתה היום אמרה ששקט, שאל אם עודכנה לגבי הרחקה של הנאשם למשך 15 יום ואמרה שעכשיו שומעת לראשונה, אמר לה שיש אפשרות לפנות לביהמ"ש להוצאת צו הגנה ואמרה שתעשה זאת מחר, שרוצה להתגרש ממנו. לשאלה מי היה נוכח בבית כשהאירוע קרה אמרה ששתי בנותיה הקטנות, ביקש להביאם לתחנה לשם לקיחת עדות והשיבה שלא מוכנה לערב אותם.

14. המצב משפטי:

א. שקרי נאשם:

השוט קדמי בספרו "על הראיות" (מהדורה משולבת ומעודכנת, תשס"ד-2003 חלק שני, בעמ' 720) קובע כי הגישה המסורתית סברה כי אין לשקרי הנאשם כוח ראייתי עצמאי, הן בשלב החקירה והן בשלב הדיון המשפטי, לפיכך, השקרים אינם יכולים להוות ראיה עצמאית, כי אם יכולים לשמש לחיזוק ה"יש" בלבד. ובמה טמון הכוח "לחזק": בכך שהדעת נותנת, שאין אדם משקר אלא אם הוא חש עצמו אשם ושנית, בכך שהגרסה המרשיעה נותרת ללא גרסה שכנגד.

אולם לאורך השנים, התפתחה בפסיקה ההלכה לפיה שקרי הנאשם עשויים לקבל משקל ראייתי עצמאי ולשמש ראיה מסוג "סיוע" (במקום שנדרש כזה), וזאת במספר שלבים:

בשלב ראשון, נקבע כי הפרכת אליבי בראיות פוזיטיביות עשויה לשמש ראיה מסוג "סיוע" (ראה: ע"פ 264/67 מדינת ישראל נגד כדורי אראמי (פ"ד כא(2)

(567).

בשלב שני, הורחב כלל זה, בשורה של פסקי דין אשר העניקו משקל ראייתי גם

לשקרים בעניין מהותי, במהלך החקירה (ראו: ע"פ 161/72 מוסטפה בן עבדל קאדר

סרסור נגד מדינת ישראל, פ"ד כח(2) 203.

בשלב השלישי, ניתנו מספר פסקי-דין, אשר קבעו כי גם שקרים מהותיים של הנאשם בשלב הדיון המשפטי עשויים לעלות כדי "סיוע" (ראה- ע"פ 474/75 **יעקב סאלם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ל(3) 113 בעמ' 120).

בע"פ 2014/94 **מוני בן נגיב סלאח ואח' נגד מדינת ישראל** פד"י נ(2) עמ' 637 נאמר כי :

"שקריו של נאשם להרחקת עצמו תוך הכחשה גורפת של העבירות המיוחסות

לו, יכולים להוות סיוע, קל וחומר חיזוק כשאין צורך בסיוע."

ההנחה הבסיסית היא כי שקרי נאשם נובעים מתחושת אשם, ולפיכך יש בכך כדי לחזק את הראיות נגדו אולם יש להתייחס לשקרי נאשם בזהירות רבה, שכן, לעיתים אין הם מעידים בהכרח, על תחושת אשמה, אלא באים מתוך מצוקה ובלבול.

הכללים בקשר למשמעותם הראייתית של שקרי הנאשם באו לידי גיבוש בדברים, אותם קבע בית-משפט העליון בע"פ 161/72 **מוסטפא עבדל קאדר סרסור** הנ"ל (בעמ' 220) בו פירט בית המשפט ארבעה תנאים, שעם התקיימותם עשויים או עלולים שקריו של הנאשם לשמש עדות מסייעת כנגדו ואלו הם:

"התנאי הראשון הוא, כי השקר יהיה מהותי ולא בעניין פעוט ערך, התנאי

השני הוא, כי השקרים נעשו בזדון, ומתוך כוונה להעלים את האמת מפני בית-המשפט, ולא תוך פחד שיינתן נגד הנאשם פסק-דין שלא כדין. התנאי השלישי הוא, כי השקר יהיה ברור וחד-משמעי. והתנאי הרביעי הוא, כי השקר יוכח מתוך עדות עצמאית ולא מתוך העדות העיקרית הטעונה סיוע."

בהלכת מטוסיאן אף הוסף תנאי חמישי לתנאים הנ"ל, אשר זה נוסחו:

"הייתי מוסיף בנושא שבפנינו... את התנאי, כי השקר גם אם הוכח, קשור אל העבירה עליה נסבה המשפט, ואינו נובע מעילה אחרת, שאינה רלבנטית לצורך בחינת האשמה".

ב. העדפת אמרת עד במשטרה על פני עדותו בבית המשפט- אימתי?

סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א- 1971 קובע כי:

(א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה.

.

.

(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.

(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה.

סעיף זה מאפשר העדפתה של אמרת חוץ בכתב של עד על פני עדותו בבית המשפט בהתאם לנסיבות העניין, כולל נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, אך לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה.

יודגש, כי אין צורך בקיום סתירה בין העדות לאמרה, ודי בכך שהעד אינו חוזר בעדות על תוכנה של האמרה (י' קדמי "על הראיות- הדין בראי הפסיקה" חלק ראשון (2003), בעמ' 337). משמעותה של העדפה כזו היא שדינה של אמרת החוץ הוא כדין עדות במשפט (ע"פ 400/81 מחאג'נה נ' מדינת ישראל פ"ד לח(4) 767, 773) וככזו רשאי בית המשפט לפצל אותה ולקבל חלקים ממנה כמהימנים ולדחות חלקים אחרים (ע"פ 6900/98 אקב נ' מדינת ישראל פ"ד נג(3) 126, 141-142; ע"פ 9613/04 ציון בן-סימון נ' מדינת ישראל (תק-על 2006(3), 3625)

15. סיכום עובדות ומסקנות:

הנאשם והמתלוננת נשואים זה לזו כ- 8 שנים ולהם שתי בנות קטינות.

היחסים ביניהם עלו על שרטון וביום הארוע יום חמישי, ה- 22.8.13, התעורר ביניהם ויכוח על רקע סירוב הנאשם מסיבה כלכלית לאפשר לאשתו לצאת לחתונה.

למרות התנגדות הנאשם, המתלוננת בכל זאת יצאה לאירוע והשאירה אותו עם שתי הבנות.

לדבריה ניסה למנוע זאת ממנה, אחז בחוזקה בידה איים וכשעשתה עצמה מתקשרת למשטרה תפס מכשיר הטלפון מידה השליכו לרצפה ולדבריה נשבר. לטענתה עשה כן כדי למנוע ממנה פיסית לצאת מהדירה אך יצאה בכל זאת.

אין חולק כי לא הייתה למתלוננת כוונה להתלונן נגדו וכי הנאשם הוא שהתקשר למשטרה, וכי בעקבות הדיווח שלו שוטרת הגיעה למקום. היא פגשה למטה במתלוננת שדיווחה לה על כך על התנהגות הנאשם. לאחר מכן ירד גם הנאשם והשוטרים עלו לדירה, שהייתה מסודרת, ובדקו מכשיר הטלפון הקווי הישן וראו בו שבר קטנטן ולא רציני ולכן אפילו לא התייחסו לטלפון ולא צילמו אותו.

הנאשם עוכב לתחנה ובו ביום שוחרר בתנאי שיעבור לגור בבית הוריו ביוקנעם ולא יצור קשר עם המתלוננת למשך 15 ימים.

אין חולק כי בכתב הערבות (ת/2), עליו חתם ב-23.8.13 שעה 00:37, לא נאסר על הנאשם להיכנס לעיר אשדוד או לדירתו.

נטען כי למרות האיסור האמור, ב-30 וב-31 באוגוסט, ולעדות המתלוננת גם ב-27 באוגוסט, הפר תנאי השחרור, בכך שניסה ליצור קשר עם המתלוננת בכך נקש בדלת הדירה בעת שהמתלוננת שהתה בה, במקרה שני נכנס לדירה כשלא הייתה בבית, ולכששבה מצאה אותו בתוך הדירה, וכן בכך שניסה ליצור קשר עם המתלוננת קשר טלפוני אך סירבה לענות.

לעדות המתלוננת ביום רביעי, ה-27.8, יום הולדת הבת, הוא בא ודפק בדלת בסביבות השעה 16:00 אבל לא פתחה לו אך היא לא מסרה זאת במשטרה.

כמו כן, ב-30.8 חזרה מחתונה, אחרי חצות. היה לו מפתח וכאשר פתחה הדלת מצאה אותו בתוך הדירה. היא הכניסה את הילדות וביקשה שיצא, הוא יצא וגם היא. היא ניסתה להתקשר למשטרה אבל הייתה לה תקלה בטלפון, לכן הסתובבה עד 01:15 בחוץ. בטרם הגיעו שוטרים הוא עלה על מונית וברח.

לעדותה, לפני כן ביקש ממנה לא להתקשר למשטרה בטענה כי יעצרו אותו.

היא מסרה שגם השכנה מ ב הייתה במקום אך לא שמה לב אם דיבר איתה.

בשעה 11:00, ביום שבת, (אף שבמקום אחר העידה כי זה היה ביום שישי, המועד בו הבחינה בו גם השכנה), הוא שוב הגיע ודפק בדלת, היא לא פתחה לו והתקשרה למשטרה.

מצאתי ליתן אימון בעדות המתלוננת, בין היתר משום שלדבריה מלכתחילה כלל לא רצתה להתלונן נגד בעלה ולא סברה שמדובר בעניין חמור, ובשל עדותה כי אינה מעוניינת להרע לו או לעזוב אותו אלא להשתלב בהליך טיפולי זוגי, שיאפשר להם לשוב לחיות יחדיו.

מצאתי חיזוק ממשי לעדות המתלוננת בעדות השכנה, מ ב, הגרה באותו בניין בקומה הראשונה, על כך שביום שישי, ה-30.8 הנאשם העיר אותה בצעקות משנתה, בשעה 01:30, וכשירדה לברר מה קרה, הבחינה בו ליד מונית, ובמתלוננת מעבר לכביש ונראה כי הייתה מדברת בטלפון.

לעדותה הנאשם העיר אותה בשעת לילה מאוחרת זו בניסיון לשכנע אותה לדבר על לב אשתו.

ביום שישי המתלוננת התנצלה בפניה על הבלאגן שעשו לה, ובשעה 15:00 הנאשם פגש בה בחדר המדרגות, וביקש שוב את עזרתה בתיווך מול אשתו. הוא בכה והיא ריחמה עליו והזמינה אותו לדירתה, וניסתה לברר מה קורה ביניהם. לכשביקש ממנה להישאר לארוחה היא מיאנה שכן היו אצלה אורחים מחו"ל והם הוזמנו לארוחה מחוץ לבית.

השכנה מ הכחישה דבריה בהודעתה ת/3, לשוטר משה אדרי, כי נדף מפיו באותו מפגש ריח של אלכוהול ואף

הוכרזה עדה עויינת . לא מדובר בנקודה מהותית לעבירת ההפרה אך בהודעה מסרה גם כי ראתה אותו לאחר מכן עולה למעלה לכיוון דירתו, ובעדותה הכחישה גם זאת, ואמרה כי סגר הדלת ולא ראתה להיכן הלך- וזו אכן נקודה מהותית.

ניכר היה שהעדה אינה מעוניינת להעיד נגד הנאשם והיא לא הסתירה כי המעמד היה לה לזרה. ניסיונותיה לומר שהשוטר, גובה ההודעה, המציא הדברים שנרשמו בהודעתה- לא עורר אימון. מאידך גיסא, עדות השוטר, שכלל לא היה מעורב בחקירה, ורק נתבקש לגשת לביתה לגבות הודעתה, והעיד שדבריה נמסרו מרצונה הטוב והחופשי- בהחלט עוררה אימון, ולכן מצאתי להסתמך על הודעתה בנקודה זו , המחוזקת בעדות המתלוננת, על פי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א, ולא על דבריה בבית המשפט.

למרות ניסיונותיה הבולטים של מ לסייע לנאשם- ואף שאין בדבריה להעיד על הפרה, אלא על נוכחות במקום, הנאשם כופר במפגשיו עם מ, ומכחיש כי נכנס לבניין או ששוחח עימה- כפי הנראה בניסיון להרחיק עצמו מן הבניין ומהמתלוננת.

מדובר בשקר מהותי, שהוכח בראיות חיצוניות, שיש בו במקרה זה לחזק את ראיות התביעה שכן הימצאותו בבניין מחזקת במישרין עדות המתלוננת בדבר ההגעה לבניין וההפרות.

כמו כן נמצא חיזוק לעדות המתלוננת כי הנאשם התקשר אליה, במכשיר הטלפון, המעיד על השיחה, שצולם (ת/9), והואיל ובנסיבות אלה הנאשם כבר לא יכול היה להמשיך ולהכחיש ניסיון ההתקשרות- טען כי אולי המספר שלה נלחץ בטעות. למותר לציין כי כדי שילחץ בטעות היה עליו להעלות המספר שלה במכשיר הטלפון שלו ולכן גרסתו לא סבירה.

לאור כל האמור , אף שלא מצאתי כי גרם בזדון נזק לטלפון ולכן זיכיתי מעבירה זו, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם עבר עבירת איום, הפרת הוראה חוקית ושיבוש הליכי חקירה, ואני מרשיעה אותו בהתאם.

ניתנה והודעה היום י"ב שבט תשע"ה, 01/02/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, בכך שבתאריך 22.8.13, בעקבות בקשת המתלוננת, אשתו, שישאר בבית עם הילדות כדי שתוכל לצאת לחתונה והתנגדותו לכך, איים עליה שלא תצא והוסיף את המילים "היום זה יקרה" ושניסתה בכל זאת לצאת, תפס אותה בחוזקה בכף ידה השמאלית וכשהרימה מכשיר טלפון תפס את המכשיר השליכו לרצפה.

עמוד 13

הוא זוכה מגרם נזק בזדון לטלפון, שכן מעדות השוטרים עלה שמדובר במכשיר מאוד ישן ולא התיחס כלל לנזק כלשהו.

לאחר שעזבה את הבית כדי ללכת לחתונה, הרים הנאשם טלפון למשטרה ודיווח שאשתו יצאה והשאירה את הילדים. שוטרת הגיעה למקום, למזלו הרע של הנאשם השוטרת פגשה במתלוננת וכשזו סיפרה את שקרה, הנאשם הוא שעוכב לתחנה. בהמשך שוחרר בהסכמתו ובתנאי שיעבור להתגורר בבית הוריו ביוקנעם ונאסר עליו להיות בקשר עם אשתו למשך 15 יום, לא אסרו עליו להיכנס לעיר אשדוד או להיכנס לדירתו. בהמשך במקרה אחד נקש בדלת הדירה, אך אשתו נכחה בפנים ולא פתחה. במקרה האחר נכנס לדירה כשהיא לא נמצאה שם, כשחזרה מאוחר בלילה עם הבנות ומצאה אותו בדירה, דרשה שירד למטה. וכדי למנוע ממנה להתקשר למשטרה אמר לה אל תגידי כלום, אחרת יעצרו אותי. למרות זאת בהיותה למטרה יצרה קשר עם המשטרה וכששוטרים הגיעו עזב עם מונית אותה הזמין למקום. כמו כן, ניסה ליצור קשר טלפוני איתה, אך היא לא ענתה לטלפון.

כפי שמותב זה ציין במהלך ניהול התיק וגם לאחר מתן הכרעת הדין, לאור העובדה שהמתלוננת כלל לא רצתה להתלונן וכי מי שהביא זאת על עצמו היה דווקא הנאשם שביקש את עזרת המשטרה, מן הראוי להכניס האירועים בפרופורציה הנכונה.

אולם, בית משפט חזר והציע לנאשם לשתף פעולה עם שירות המבחן בהליך טפולי ואפילו לאחר שישב לביתו, לאור עמדת המתלוננת המעוניינת בכך, אך הוא עמד על סירובו ולמרות הרשעותיו הקודמות בעבירות אלימות והרשעתו במקרה זה, עומד על כך שאיננו אדם אלים.

ניתן היה להניח כי לאור רצונו לשוב ולהתגורר עם המתלוננת ולאור עמדת המתלוננת שהעידה כי פנתה ללשכת הרווחה על מנת שישולבו בטיפול זוגי, ישתף פעולה עם גורם טיפולי. לצערי, למרות נסיונות חוזרים ונשנים לשכנעו, הוא עומד בהתנגדותו, למרות שברור כי בנסיבות אלה צפוי שיפתח תיק נוסף בעתיד ואין לי אלא להביע צער על כך.

מאידך גיסא, בנסיבות כמתואר ולאחר שהנאשם בתיאורים כמתואר היה עצור 11 ימים ובהמשך 6 חודשים היה נתון בתנאים מגבילים של מעצר בית, לא מצאתי כל הצדקה להוסיף לכך מאסר, אך המאסר המותנה יהיה מרתיע.

אני גוזרת על הנאשם העונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 11 ימים, בניכוי 11 הימים שהיה עצור.
2. אני מטילה על הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של איום והפרה.
3. אני מטילה על הנאשם 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של תקיפה והפרה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ב שבט תשע"ה, 01/02/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בית המשפט העיר בתיקים אחרים כי על המשטרה לעמוד בהחלטות שיפוטיות, באותה מידה שהנאשם מחויב אף יותר, בהיותה רשות שלטונית. אין לי אלא להביע צער על כך שמ- 18.9.14 ועד היום לא טרחה המשטרה לשלם הוצאות הנאשם. בהתחשב בכך שמדובר כאמור באירוע שהחל בשל דיווח הנאשם ולא בשל המתלוננת, נראה שהנאשם שילם מחיר כבד.

בנסיבות אלה, גם עניין זה יועבר לידי עו"ד ברק לייזר, היועץ המשפטי של הנהלת בתי המשפט, המטפל בנושאים דומים.

אמנם ידוע למותב זה שבגין אחד החיובים, אף שבאיחור רב, הוגש ערעור אזרחי הנמצא בדיון, אך תיק זה אינו כלול בערעור.

הפקדון שהופקד , יושב לנאשם.

ניתנה והודעה היום י"ב שבט תשע"ה, 01/02/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה